

SOMAN CHAINANI

COL
BOO

Škola dobra a zla

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Soman Chainani
Škola dobra a zla – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

COO
BOO

SOMAN CHAINANI

Ilustroval
IACOPO BRUNO

COO
BOO

Přeložila Magdaléna Stárková

Text copyright © 2013 by Soman Chainani

Illustration copyright © 2013 by Iacopo Bruno

Published by arrangement with HarperCollins *Children's* Books, a division of HarperCollins Publishers

Translation © Magdaléna Stárková, 2014

ISBN tištěné verze 978-80-267-4119-0

ISBN e-knihy 978-80-267-4124-4 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-267-4133-6 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-4134-3 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

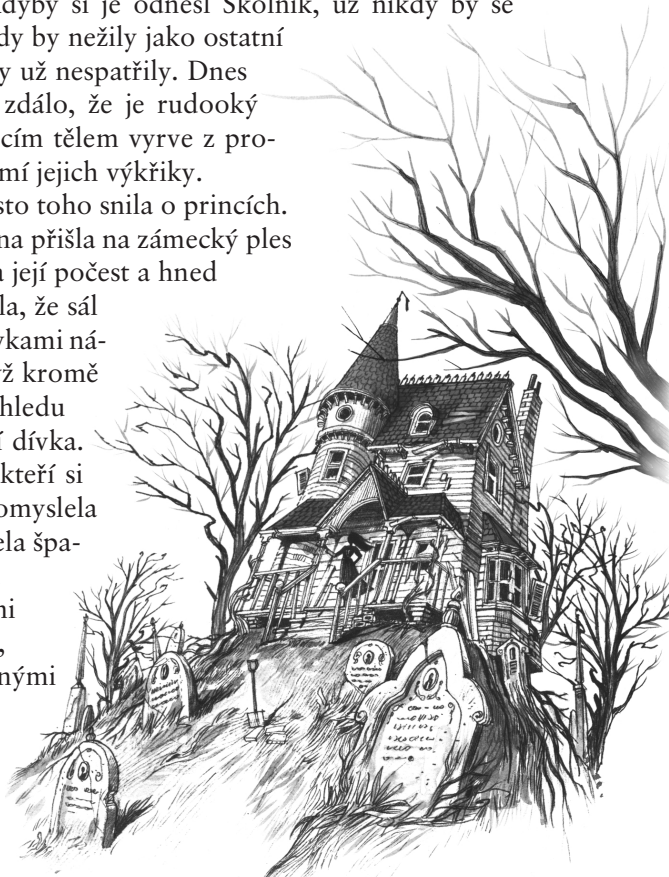
STOJÍ SI DVĚ VĚŽE KDESI
TAM, KDE NEJHLUBŠÍ JSOU LESY.
JEDNA SLOUŽÍ TEMNÉ SÍLE,
DRUHÁ DUŠI UŠLECHTILÉ.
JEDNOU TAM A NIKDY VEN,
POHÁDKA JE TVÝM OSUDEM.

Princezna a čarodějnice

Sofie čekala celý život na to, až ji unesou. Ale dnes v noci se i jiné děti v Gavaldonu vrtěly neklidně v postelích. Kdyby si je odnesl Školník, už nikdy by se nevrátily. Nikdy by nežily jako ostatní a ani rodinu by už nespátřily. Dnes v noci se jim zdálo, že je rudooký zloděj se zvířecím tělem vyrve z prostěradel a utlumí jejich výkřiky.

Sofie ale místo toho snila o princích.

Ve snu zrovna přišla na zámecký ples uspořádaný na její počest a hned u vchodu viděla, že sál je naplněn stovkami nápadníků, i když kromě ní nebyla v dohledu ani jedna další dívka. Poprvé kluci, kteří si mě zaslouží, pomyslela si, když vcházela špalírem mladých mužů s hustými zářivými vlasy, svaly vyřýsovanými

pod košilí a opálenou jemnou kůží. Krásní a pozorní, jak mohou být jen princové. Ale přesně v momentě, kdy si vyhlédla jednoho, který ostatní ještě převyšoval, chlapce se zářivými modrými očima a nadpřirozeně světlými vlasy, takového, se kterým by mohla žít šťastně až do smrti... prorazilo zdi jejího pokoje kladivo a rozbilo obraz princů na střepey.

Sofie otevřela oči do jasného rána. Kladivo bylo skutečné, princové ne.

„Tati, když nemám devět hodin spánku, napuchají mi oči.“

„Všichni si šuškájí, že letos si odnesou právě tebe,“ odpověděl otec, zatímco zatloukal okno neforemnou dřevěnou deskou, kterou pokrývaly zámky, bodáky a hřebíky.

„Prý bych ti měl ostříhat vlasy a zamazat obličej, jako bych těm pohádkářským žvástům věřil. Ale dneska večer se sem nedostane ani myš, to ti garantuju.“ Místo vykřičníku posadil na konec věty ohlušující bouchnutí kladivem.

Sofie si zacpala uši a zamračila se na svoje, ještě před chvílí hezké okno, které teď vypadalo jako okno do čarodějnického doupěte. „Zámky. Proč na ně ještě nikdo nepomyslel?“

„Nevím, proč si všichni myslí, že zmizíš zrovna ty,“ řekl otec. Stříbrné vlasy se mu leskly potem. „Pokud chce ten jejich Školník dobrou holku, vezme si Gunildinu dceru.“

Sofie znervózněla. „Bellu?“

„Jo, je to úžasný dítě,“ odpověděl, „nosí svému otci do mlýna obědy a zbytky dává té chudé stařeně, co bydlí na náměstí.“

Sofie slyšela v otcově hlase výčitku. Ona sama mu ještě nikdy nic pořádného neuvařila, dokonce ani po smrti matky. Samozřejmě pro to měla své důvody (olej a kouř by jí ucpalý póry), ale věděla, že tátu to mrzí. Což ovšem neznamenal, že by musel být o hladu. Sofie s ním sdílela svoji oblíbenou stravu: pyré z řepy, dušenou brokolici, vařený chřest nebo špenát na páře. Její otec se nenafoukl do kulatosti balónku jako Bellin táta právě proto, že Sofie mu žádné domácí dušené jehněčí ani sýrové nákypy nenosila. Pokud šlo o tu starou bábu z náměstí, i když tvrdila, že má hlad, byla vlastně tlustá. A pokud za to

mohla Bella, tak to rozhodně nebylo prokázané dobro, ale nejhorší poťouchlost.

Sofie otci oplatila úsměv. „Přesně jak jsi říkal. Všecko jsou to žvásty.“ Vyskočila z postele a s prásknutím za sebou zavřela dveře od koupelny.

V zrcadle si důkladně prohlížela svůj obličej. Drsné probuzení si vybralo svou daň, takže její zlatavé vlasy, dlouhé až do pasu, postrádaly obvyklý lesk. Její jadeitově zelené oči vypadaly unaveně a plné, svůdné rty jí malinko vyschly. I zář její smetanově broskvové pleti pohasla. *Ale pořád jsem princezna*, pomyslela si. Sofiin otec výjimečnost své dcery nevnímal, na rozdíl od Sofiiny matky. Než vydechla naposled, řekla ještě: „Ty jsi, Sofie, příliš krásná pro tenhle svět.“ Potom její matka odešla na lepší místo a Sofie teď půjde taky někam, kde se jí bude líbit víc.

Dnes v noci ji jistě unesou do lesa. Dnes v noci jí začne nový život. Dnes začne žít svou pohádku.

Takže teď na to taky potřebuje vypadat.

Pro začátek si vetřela do kůže rybí jikry, které sice páchly jako špinavé nohy, ale výborně čistily pleť. Potom si do pokožky vmasírovala dýňový protlak propraný kozím mlékem a nakonec si udělala masku z melounu a žloutku z želvích vajec. Když čekala, až jí maska zaschne, listovala si v pohádkové knize a usrkávala u toho okurkovou šťávu pro pokožku jemnou jako ranní rosa. V knize našla svou oblíbenou pasáž o zlé čarodějnici, kterou zavrou do sudu pobitého hřebíky a pustí dolů ze svahu, až z ní zbyde jen náramek z chlapecových kostí. Sofie chvíli na obrázek náramku zírala, ale potom její myšlenky sklouzly zpět k okurkám. V lese asi žádné okurky nerostou? A když rostou, co když je všechny spotřebovaly ostatní princezny? Život bez okurek? To by se scvrkla, chřadla a...

Suché plátky melounu spadly na otevřenou knihu. Otočila se zpět k zrcadlu a uviděla své starostmi krabaté obočí. Nejdřív přerušeny spánek a teď ještě vrásky. Pokud to tak půjde dál,

bude z ní do odpoledne hnusná stará bába. Povolila svaly v obličejí a zahнала další myšlenky na zeleninu.

Pokud jde o zbytek Sofiina kosmetického kolečka, jeho popis by bez potíží mohl naplnit celou knihu. Postačí tak, když prozradím, že používala ještě husí brka, nakládané brambory, koňská kopyta, pastu z kešů ořechů a lahvičku kravské krve. O dvě hodiny strávené přísnými zkrášlovacími procedurami později vyšla z domu v nadýchaných růžových šatech, na křišťálových podpatcích a s vlasy spletenými do bezchybného copu. Měla už jen jeden poslední den do příchodu Školníka a plánovala využít každé vteřiny na to, aby mu připomněla, že to ona má být unesena, a ne Bella, Tabitha, Sabrina či jiná podvodnice.

Sofiina nejlepší kamarádka bydlela na hřbitově. Vzhledem k Sofiině odporu ke všemu temnému, šedivému a spoře osvětlenému, by se dalo čekat, že Sofie bude zvát svou kamarádku k sobě domů, nebo si prostě najde jinou přítelkyni. Místo toho ale tento týden každý den stoupala k domu na vrcholu Hrobového vršku a dávala si pozor, aby se u toho stále usmívala, neboť to bylo přece podstatou dobrého skutku.

Aby se tam vůbec dostala, musela od zářivých domků u jezera se zelenými okapy a sluncem vybělenými věžičkami ujít dobrou míli směrem k ponurému kraji lesa. Uličkami se ozývalo bušení kladiv otců, kteří zatloukali dveře, zatímco matky vycpávaly strašáky do zelí a děti seděly na zápraží s nosy zabořenými v pohádkových knihách. Na tom posledním by nebylo nic zvláštního, protože gavaldonské děti toho kromě četby pohádek mnoho nepodnikaly. Ale dnes Sofii neušly jejich divoké, šílené oči hltající stránky, jako by na tom závisel jejich život. Ještě před čtyřmi lety by se i ona snažila stejně zoufale zjistit, jak se kletbě vyhnout, ale tehdy na ní ještě nebyla řada. Školník si bral jen ty, kteří dovršili dvanáctý rok života, protože v ten moment přestávali být malými dětmi.

Ted' to čekalo i na Sofii.

Jak se tak vlekla s piknikovým košem nahoru na Hrobový vršek, rozbolela ji stehna. Snad jí z toho věčného šplhání nezesílily nohy? Všechny pohádkové princezny měly ty samé dokonalé rozměry a tlustá stehna mezi ně nepatřila, podobně jako orlí nos nebo velká chodidla. Aby zahнала úzkost, rozptylovala se výčtem svých dobrých skutků z předchozího dne. Zaprvé, nakrmila husy na jezeře směsí pórku a čočky (tedy přírodním projímadlem, které mělo vyrovnat sýr, který husám házely méně uhlazené děti). Zadruhé, darovala domácí pleťovou vodu z citrónového dřeva městskému sirotčinci, protože – jak tvrdila zmatenému patronovi sirotčince – „správná péče o pleť je ten nejlepší dobrý skutek ze všech“. Nakonec ještě pověsila na záchod u kostela zrcadlo, aby se lidé před návratem do lavic mohli upravit a vypadali k světu. Stačí to ale? Dá se to srovnat s pečením domácích koláčů a krmením starých žebraček? Její myšlenky se nervózně přesunuly zpět k okurkám. Možná by si s sebou do lesa mohla vzít vlastní zásoby. Na balení měla do setmění ještě spoustu času. Ale neváží okurky moc? Jestlipak škola pošle i nějaké nosiče? Možná že kdyby z těch okurek vymačkala šťávu...

„Kam máš namířeno?“

Sofie se otočila. Radley s vybledle zrzavou kšticí jí zablýskal na pozdrav obrovským předkusem. Sice bydlel pěkně daleko od Hrobového vršku, ale Sofie ho měla v jednom kuse v patách.

„Jdu za kamarádkou,“ odpověděla.

„Cože? Ty se bavíš s tou čarodějnici?“ divil se Radley.

„Není to čarodějnice.“

„Nemá kamarády a je divná. Takže musí být čarodějnice.“

Sofie se zdržela komentáře o tom, že to by musel být čarodějnicí i sám Radley. Místo toho se na něj usmála, aby mu dala najevo, že mu prokazuje dobrý skutek už jen tím, že trpí jeho přítomnost.

„Školník si ji vezme do Školy zla,“ řekl, „a pak budeš potřebovat novou kamarádku.“

„Školník si bere dvě děti,“ procedila Sofie skrz sevřené čelisti.

„Jo, ale ta druhá bude Bella. Nikdo se nehodí víc než Bella.“ Sofiin úsměv se vypařil.

„Potom budu tvůj novej kamarád já,“ řekl Radley.

„Momentálně mám přátel dost,“ odsekla Sofie.

Radley zrudl jako malina. „Jo, jasně. Já jenom myslel, že...“ vykoktal ještě a vzal do zaječích jako spráskaný pes.

Sofie sledovala, jak jeho rozčuchané vrabčí hnízdo mizí pod kopcem. *Ale ne, teď sis to pěkně polepila*, pomyslela si. Měsíce dobrých skutků a křečovitých úsměvů a teď to všechno pokazila. A jenom kvůli zakrslému Radleymu. Proč ho prostě jednou nemohla potěšit a jednoduše odpovědět: „Bude mi ctí mít tě za kamaráda!“ Darovala by tomu hlupáčkovi krásný moment, ke kterému by se on ještě léta vracel. Věděla, že by to bylo rozumné, protože Školník ji jistě bude posuzovat stejně přísně jako Mikuláš pátého prosince, ale ona si prostě nemohla pomoci. Byla krásná a Radley ošklivý. Jenom skutečný zlosyn by mu dával falešné naděje a Sofie doufala, že Školník to pochopí.

Sofie otevřela rezavou hřbitovní bránu a cítila, jak se jí ostrice zařezává do lýtek. Mechem porostlé náhrobky, nahodile rozetuté po kopci, vyčnívaly zpoza navátých dun mrtvého listí jako zuby vidliček. Sofie se protahovala mezi temnými hroby a hnijícími větvemi, ale nikdy si nezapomněla všimnout, ve které řadě přesně je. Na hrob své matky se nepodívala ani o pohřbu a nehodlala s tím teď začínat. Když procházela šestou řadou, nemohla odtrhnout oči od smuteční břízy a přitom přemýšlela, kde asi bude další den ve stejnou dobu.

Uprostřed nejhustší řady hrobů stál dům s adresou Hrobový vršek 1. Na rozdíl od domků dole u jezera tu nebyly patrné žádné známky opevňování dveří, ale i bez nich to místo dvakrát k návštěvě nevybízelo. Schody na přední verandu zářily plesnivou zelení. Ushlé větve smutečních bříz a různé popínávé rostliny se vinuly jako červi okolo tmavého dřeva a ostrá

střecha, černá a chatrná, se tyčila nad hřbitovem jako ježibabí klobouk.

Když Sofie pomalu stoupala po rozvrzaných schodech na verandu, snažila se nevnímat všudypřítomnou směsici pachů, ve které jasně rozlišila česnek a mokrou kočku. Odvrátila oči od bezhlavých ptačích tělíček poválených okolo, která mělo bezpochyby na svědomí zmíněné zvíře.

Zaklepala na dveře a připravila se na hádku.

„Jdi pryč,“ ozvalo se z útrob domu chraplavě.

„Takhle se s nejlepší kamarádkou ale nemluví,“ uklidňovala hlas zevnitř Sofie.

„Ty nejsi moje nejlepší kamarádka.“

„A kdo teda?“ zeptala se Sofie a uvažovala, jestli snad Bella nebyla rychlejší a nedostala se až na Hrobový vršek.

„Po tom ti nic není.“

Sofie se zhluboka nadechla. Už nechtěla další polízanici jako s Radleym. „Ale Agáto, včera jsme se přece tak dobře bavily. Myslela jsem, že dneska bychom mohly zas.“

„Nabarvilas mi vlasy na oranžovo!“

„Ale pak jsme to spravily, ne?“

„Pořád na mně jenom testuješ ty svoje krémy a vodičky, abys viděla, jestli fungujou.“

„Nejsou snad přátelé od toho, aby si pomáhali?“ nadhodila Sofie.

„Nikdy nebudu tak krásná jako ty!“

Sofie přemýšlela, co hezkého by Agátě řekla, ale trvalo jí to příliš dlouho. Z domu uslyšela vzdalující se šoupání kroků.

„Ale to neznamená, že nemůžeme být přítelkyně!“ zavolala Sofie za Agátou.

Známá kočka, celá lysá a vrásčitá, stála na druhém konci verandy a zlověstně na Sofii vrčela. Sofie skočila ke dveřím. „Přinesla jsem sušenky!“

Kroky se zastavily. „Opravdický, nebo ty tvoje?“

Sofie ustoupila o krok zpátky, když se kolem ní proplížila lysá kočka. „Nadýchané a máslové, jak je máš ráda!“

Kočka zasyčela.

„Agáto, pusť mě dovnitř.“

„Zase budeš říkat, že smrdím.“

„Nesmrďíš.“

„Tak proč jsi to minule řekla?“

„Protože minule jsi smrděla. Agáto, ta tvoje kočka prská...“

„Možná cítí postranní úmysly.“

Kočka vytáhla drápy.

„Agáto, otevři ty dveře, prosím.“

Sofie zaječela, když jí kočka skočila do tváře. Něčí ruka vklouzla mezi Sofii a zvíře a setřásla kočku dolů.

Sofie zvedla oči.

„Kmotříčce došli všichni ptáci,“ řekla Agáta.

Její odporná kupole havraních vlasů vypadala, jako by ji natřeli olejem. Na sobě měla obrovské černé šaty beztvaré jako pytel od brambor, ale ani ony nedokázaly zakrýt nezdravě bledou kůži a vyčnívající kosti. Z vyhublé tváře jí vystupovaly jen dvě hmyzí oči.

„Myslela jsem, že bychom se třeba mohly projít,“ navrhla Sofie.

Agáta se opřela o dveře. „Ještě pořád se snažím zjistit, proč se se mnou kamarádíš.“

„Protože seš hodná a je s tebou legrace,“ řekla Sofie.

„Ale moje máma tvrdí, že jsem zahořklá a protivná,“ řekla Agáta, „takže jedna z vás lže.“

Natáhla se k Sofiinu koši s jídlem, odrhnula ubrousek a objevila vyschlé sušenky z otrub, ve kterých nebyl máslo ani gram. Agáta zpražila Sofii zdrcujícím pohledem a stáhla se zpět do domu.

„Takže na procházku nepůjdem?“ nevzdala to Sofie.

Agáta už už zavírala dveře, když vtom si všimla Sofiina schlíplého výrazu. Jako by se Sofie těšila na procházku stejně jako Agáta.

„Tak ale jen na chvíli.“ Agáta proklopýtala kolem Sofie.

„Ale pokud zase řekneš něco domýšlivého, nafoukaného nebo plytkého, pošlu na tebe Kmotříčku a ta tě odsud vyprovodí.“

Sofie se rozběhla za ní. „To ale nemůžu říct ani slovo!“

Po čtyřech letech přišla obávaná jedenáctá noc jedenáctého měsíce. V odpoledním slunci to na rynku hučelo jako v úle a všichni se připravovali na příchod Školníka. Muži si brousili meče, nastražili pasti a rozdělovali noční hlídky, zatímco matky sehnaly své děti do chumlu a začaly na nich pilně pracovat. Hezkým dětem ostříhaly vlasy, začernily zuby a šaty roztrhaly na cáry. Ty ošklivé zase vydrhly dočista, ovinuly barevnými látkami a ověšely závoji. Hodné děti matky prosily, aby nadávaly nebo byly sourozence, zatímco zlobivci byli podpláceni, aby se modlili v kostele, a všichni ostatní mezitím sborem zpívali hymnu městečka: „Průměrným budiž pozhénáno.“

Strach se nafoukl do nakažlivého mlžného oblaku. V temné uličce si řezník s kovářem vyměňovali pohádkové knihy, aby v nich našli rady, jak zachránit své syny. Pod křivou věží s hodinami si dvě sestry sepisovaly seznam jmen zlých bytostí a padouchů ve snaze přijít na nějaké souvislosti. Skupina chlapců se spoutala řetězem, několik dívek se schovalo na střeše školy a dítě v masce vyskočilo z kroví na svou mámu, čímž si vysloužilo výprask přímo na místě. Připojila se dokonce i stará žebračka. Poskakovala kolem skomírajícího ohýnku a krákala: „Spalte pohádky! Do ohně s nimi!“ Ale nikdo ji neposlouchal a žádné knihy se oheň ani nedotkl.

Agáta nevěřicně zírala. „Jak může celé město věřit pohádkám?“

„Protože je to všechno pravda.“

Agáta se zastavila. „Snad nevěříš, že ta stará legenda je pravdivá?“

„Jasně že věřím,“ odpověděla Sofie.

„Ty si opravdu myslíš, že Školník unese dvě děti, vezme je do školy, kde se jedno bude učit dobrému a druhé zlému, a potom půjdou ze školy rovnou *do pohádky*?“

„Ano, tak nějak to bude.“

„Až někde uvidíš pec, tak mi řekni.“

„Proč?“

„Abych si tam mohla strčit hlavu. A co přesně si myslíš, že se v takové škole učí?“

„No, ve Škole dobra učí kluky a holky, jako jsem já, jak se stát hrdiny a princeznami, jak spravedlivě vládnout a jak spolu žít šťastně až do smrti,“ řekla Sofie.

„A ve Škole zla se učí, jak být zlou čarodějnici nebo hrbatým skřetem a jak někoho proklít.“

„Proklít?“ rozesmála se Agáta chrčivě, „to si vymyslel kdo? Čtyřletej špunt?“

„Agáto, důkaz najdeš v pohádkových knížkách. Vidělas přece, že některé postavy na ilustracích chybí. Honza, Růženka, Locika – ti všichni už mají svůj vlastní příběh.“

„Neviděla jsem nic, protože takové hlouposti *nečtu*.“

„Tak proč jich máš u postele celý stoh?“

Agáta se zamračila. „Hele, kdo říká, že ty knihy jsou podle skutečnosti? Možná si z nás dělají knihkupci legraci. Nebo jenom Starší nechtějí, aby se děti potloukaly samy po lese. Ať už je to, co je to, určitě to nemá nic do činění se Školníkem, a už vůbec nejde o žádný zaklínadlo!“

„Ale kdo teda unáší ty děti?“

„Nikdo. Každé čtyři roky se nějací dva pitomečkové vydají sami do lesa, aby vyděsili rodiče, a potom se ztratí nebo je sežerou vlci. Tady to máš – a legenda pokračuje.“

„To je to nejhloupější vysvětlení, jaké jsem kdy slyšela.“

„Nemyslím, že ta hloupá jsem tady já,“ opáčila Agáta.

Něco na tom, co Agáta právě řekla, Sofii přivedlo k varu.

„Ty se prostě bojíš,“ řekla.

„Jasně,“ zasmála se Agáta, „a čeho bych se měla bát?“

„Máš strach, protože víš, že půjdeš se mnou.“

Agáta se přestala smát a pohledem sklouzla k rynku, odkud na ně lidé zírali, jako by právě našli klíč k záhadě. Dobro v růžové, zlo v černé. Dokonalý párek pro Školníka.

Jako přimražená sledovala Agáta, jak se do ní zavrtávají tucty očí. Její první myšlenka byla, že od zítřka se budou se Sofií moct zase v klidu procházet. Děti okolo se zatím snažily

zapsat si do paměti Sofiinu tvář, kdyby se někdy náhodou objevila v pohádkové knize. První, co Sofii napadlo, bylo, jestli se na Bellu dívají stejně.

Potom ji uviděla v davu.

Klečela v blátě s oholenou hlavou a špinavými šaty a jako šílená si roztírala po tváři hlínu. Sofie vydechla úlevou. Bella byla jako ostatní. Přála si obyčejné manželství s mužem, který jednou ztloustne, zleniví a bude ji sekýrovat. Stála o jednotvárné dny naplněné vařením, uklízením a šitím. Toužila po kydání hnoje, dojení ovcí a porážení kvičících prasat. Prostě chtěla hníť v Gavaldonu až do doby, kdy se její kůže pokryje jaterními skvrnami a vypadají jí všechny zuby. Školník by si nikdy Bellu nemohl vybrat, protože Bella nebyla princezna... Byla nikdo.

Sofie se vítězně zazubila na všechny ty trapné vesničany a hrála se v odrazu jejich očí, jako by to byla zrcadla.

„Jdeme,“ řekla Agáta.

Sofie se otočila. Agáta nespouštěla oči z davu.

„Kam?“

„Pryč od lidí.“

Zatímco se slunce na obzoru měnilo v rudou kouli, dvě dívky, jedna krásná a druhá ošklivá, spolu seděly na břehu jezera. Sofie si do hedvábné taštičky zabalila okurky, zatímco Agáta házela do vody zapálené sirky. Když už tam hodila asi desátou, Sofie se na ni zpytavě podívala.

„Uklidňuje mě to,“ vysvětlila Agáta.

Sofie se snažila nacpat do taštičky poslední okurku. „Proč by tady někdo jako Bella chtěl zůstat? Kdo by dal přednost tomuhle před pohádkou?“

„A kdo by chtěl navždy opustit svou rodinu?“

Agáta si odfrkla.

„Myslíš kromě mě?“ zeptala se Sofie.

Na chvíli zmlkly.

„Přemýšlíš někdy o tom, kde skončil tvůj táta?“ zeptala se Sofie.

„Už jsem ti to říkala. Zmizel hned po mém narození.“

„Ale kam by tady šel? Všude kolem je les. Nemohl se jen tak vytratit. Možná se nějak dostal do pohádky. Třeba objevil kouzelnou bránu a čeká na tebe na druhé straně,“ fantazírovala Sofie.

„Nebo šel zpátky domů k manželce, předstíral, že neexistuju, a před deseti lety umřel při nehodě ve mlýně.“

Sofie se kousla do rtu a vrátila se zpět k okurkám.

„Tvoje máma není nikdy doma, když přijdu na návštěvu.“

„Chodí do městečka,“ odpověděla Agáta, „protože k nám domů moc pacientů nepřijde. Asi kvůli tomu, kde bydlíme.“

„Tím jsem si jistá,“ potvrdila Sofie, protože věděla, že jinak by nikdo nedovolil Agátině matce léčit ani dětskou opruzeninu, natož opravdovou nemoc. „Myslím, že hřbitovy lidem na klidu moc nedodávají.“

„Hřbitovy mají své výhody,“ řekla Agáta. „Žádní zvědaví sousedi, žádní podomní obchodníci, žádní falešní kamarádi s maskou na obličeji a dietníma sušenkama, kteří by ti tvrdili, že půjdeš do Školy zla v říši pohádek.“ Požitkářsky škrtla sirkou.

Sofie odložila okurku. „Tak já jsem teda falešná, jo?“

„Kdo se tě prosil, abys chodila? Samotné mi bylo skvěle.“

„Ale stejně mě vždycky pustíš dovnitř.“

„Protože se vždycky tváříš tak opuštěně, že je mi tě líto,“ odpověděla Agáta.

„Tobě je líto mě?“ zamrkala Sofie nevěřícně. „Můžeš být ráda, že za tebou vůbec někdo přijde. Máš být vděčná, že někdo jako já se s tebou kamarádí. Máš velké štěstí, že někdo jako já je tak *dobrý člověk*.“

„Já to tušila!“ vykřikla Agáta. „Jsem prostě tvůj dobrý skutek! Jenom figurka v té tvé hloupé báchorce!“

Sofie dlouho mlčela.

„Možná jsem se s tebou začala bavit, abych udělala dojem na Školníka,“ přiznala nakonec, „ale teď je to něco víc.“

„Jenom proto, že jsem na to přišla,“ zavrčela Agáta.

„Ne. Protože tě mám ráda.“

Agáta se k ní otočila.

„Nikdo mi tady nerozumí,“ řekla Sofie a zadívala se na své ruce, „ale ty ano. Vidiš mě takovou, jaká jsem. Proto jsem za tebou chodila i dál. Ty už nejsi můj dobrý skutek, Agáto.“ Sofie k ní zvedla oči. „Jsi moje kamarádka.“

Agátin krk zčervenál jako rajče.

„Co se děje?“ zamračila se Sofie.

Agáta se zachumlala hlouběji do svých obrovských šatů. „Já jenom... že nejsem zvyklá mít kamarády.“

Sofie se usmála a vzala ji za ruku. „Tak v naší nové škole budeme kamarádky.“

Agáta si povzdychla a ruku Sofii vytrhla. „Řekněme, že klesnu na úroveň tvého intelektu a budu se tvářit, že těm báchor-kám věřím. Proč bych ale zrovna já měla jít do školy pro zloduchy? Proč zrovna mě všichni zvolili královnou zla?“

„Nikdo netvrdí, že jsi zlá, Agáto,“ povzdychla si Sofie, „prostě jsi jen jiná.“

Agáta si ji měřila zpod pootevřených víček. „Jak jiná?“

„No, pro začátek třeba proto, že pořád chodíš v černé.“

„Protože se nešpiní.“

„A skoro nikdy neopouštíš dům.“

„Tam na mě lidi nezírají.“

„Když jsme si měli ve škole vymyslet pohádku, tvůj příběh končil tak, že Sněhurku rozklovali supi a Popelka se utopila ve vaně.“

„Přišlo mi to daleko zábavnější.“

„A dalas mi k narozeninám mrtvou žábu!“

„To proto, abych ti připomněla, že všichni jednou umřeme a budeme hnit pod zemí, kde nás budou žrát červi, takže bychom si měli užívat narozeniny, dokud nějaké máme. Přišlo mi to jako dobrý podnět k zamyšlení.“

„Agáto, na Halloween jsi byla za nevěstu!“

„Protože svatby jsou děsivé.“

Sofie na ni nevěřičně zírala.

„Tak jo, možná jsem trochu jiná,“ prskala Agáta, „no a co?“

Sofie zaváhala. „No, ale v pohádkách se z divného stává většinou... zlé.“

„Takže říkáš, že ze mě bude hlavní čarodějnice,“ řekla Agáta uraženě.

„Říkám, že ať se stane cokoli, budeš mít na vybranou,“ odpověděla jemně Sofie, „protože obě si budeme moct zvolit, jak naše pohádka skončí.“

Agáta chvíli neříkala nic. Potom se dotkla Sofiiny ruky. „Proč odtud chceš vlastně za každou cenu odejít, a to dokonce tak moc, že jsi ochotná uvěřit vymyšleným povídkám, o kterých sama víš, že nemůžou být pravda?“

Sofiiny oči se setkaly s Agátiným upřímným pohledem. Snad poprvé Sofie pocítila příliv pochybností.

„Protože já tady žít nemůžu,“ odpověděla Sofie zajíkávě, „nemůžu žít obyčejný život.“

„To je zvláštní,“ řekla Agáta, „přesně proto tě mám ráda.“

Sofie se usmála. „Asi proto, že ani ty nemůžeš?“

„Ne. Protože se s tebou cítím jako obyčejná holka a to je všechno, co jsem si kdy přála.“

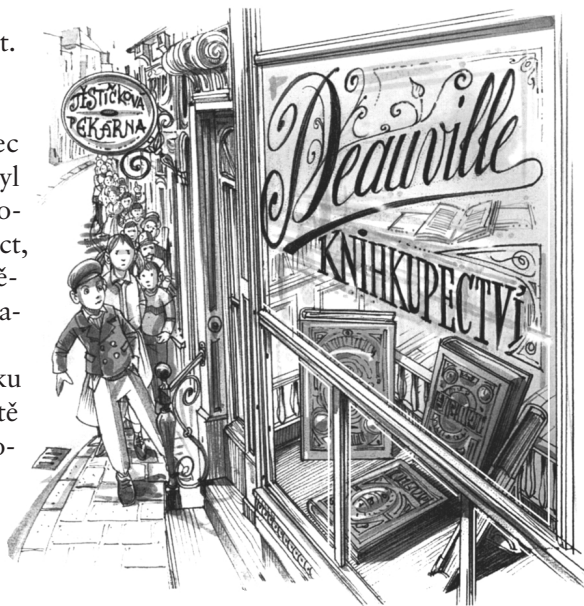
Hodiny v údolí odbíjely zpěvavým tenorem. Mohlo být tak šest nebo sedm, nevěděly to přesně, protože ztratily pojem o čase. Když bití hodin ozvěna smísila s hukotem vzdáleného náměstí, Sofie s Agátou vyslovily své společné přání, že další den přesně v tuhle dobu budou spolu, ať to bude, kde to bude.

Jak unést dítě

Když slunce pohaslo, všechny děti už byly dávno pod zámkem. Mezírkou v okenici nakukovaly ven na sročení otců, sester a babiček s pochodněmi, které lemovalo kraje lesa a vyzývalo Školníka, aby si zkusil projít jejich ohnivým kruhem.

Zatímco třesoucí se děti utahovaly šroubky na oknech, Sofie ty svoje povolovala. Chtěla, aby únos šel tak hladce, jak jen to bylo možné. Zabarikádovaná ve svém pokoji si vyložila na stůl vlásenky, pinzety a pilníčky na nehty a dala se do práce.

Od prvního únosu už uběhlo dvě stě let. Někdy zmizeli dva chlapci, někdy dvě děvčata a jindy chlapec a dívka. Ani věk nebyl jasně stanoven. Jednomu mohlo být šestnáct, druhému čtrnáct a někdo sotva oslavil dvánácté narozeniny. Ale i když se na začátku zdálo, že výběr je čistě náhodný, lidé brzy pochopili jeho kritéria.

Jedno z unesených dětí bylo krásné a hodné, takové, jaké by si přál každý rodič. To druhé bylo nehezke a divné, vyvrženec hned od narození. Nesourodý párek vytržený v květu mládí ze svého prostředí a odnesený neznámo kam.

Obyvatelé Gavaldonu přirozeně nejdříve vinili medvědy. Sice okolo nikdo nikdy žádného neviděl, ale to lidem jen dodalo na houževnatosti při pátrání. Za další čtyři léta, když zmizel další pár dětí, si Gavaldonští přiznali, že by měli svůj výběr zúžit, a proto se soustředili na *černé* medvědy, tak černé, že by mohli nepozorovaně splynout s noční tmou. Ale když děti nepřestávaly mizet, místní se zaměřili postupně na medvědy v doupatech, medvědí fantomy, maskované medvědy... než všem došlo, že to vůbec žádní medvědi na svědomí nemají.

Zatímco rozlícení Gavaldonští vymýšleli nová vysvětlení (teorie velkého propadla, teorie o létajícím lidožroutovi), děti v městečku zaznamenaly něco podezřelého. Když si pozorně prohlížely tváře zmizelých na vývěsce na rynku, přišly jim povědomé. To tehdy poprvé otevřely své pohádkové knížky, aby v nich objevily podobu unesených.

Honza, kterého unesli před sto lety, vůbec nezestárnul. Vypadal jako živý, s rošťáckým rozčuchem, dolíčky ve tváři a mile pokřiveným úsměvem, který mu přinášel oblíbenost u gavaldonských děvčat. Akorát že teď měl k tomu všemu ještě teplou pec a neutuchající chuť na buchty. Na druhou stranu Angus, pihovatý darebák se špičatýma ušima, který zmizel společně s Honzou, se proměnil v pihovatého draka se špičatými slechy, který Honzu očekával ve své sluji. Oba chlapci si tak našli cestu do pohádky. Ale když děti přednesly svou pohádkovou teorii, reagovali dospělí tak, jak většinou dospělí reagují. Pohladili děti po hlavičkách a vrátili se k diskuzím o kanibalech a propadlech.

Ale potom jim děti ukázaly známější obličej. Roztomilá Anička, kterou unesli před padesáti lety, teď seděla na útesu zalitým měsíčním světlem jako malá mořská víla, zatímco z nemilosrdné Estrý se vyloupila prohnaná mořská čarodějní-

ce. Filip, čestný syn faráře, se stal statečným krejčíkem, zatímco nafoukaná Gula strašila děti jako baba jaga. Nespočet dětí unesených v páru si našlo nový život v pohádkových knihách. Jedno jako bytost dobrá a druhé jako bytost zlá.

Všechny ty knihy pocházely ze zatuchlého knihkupeckého krámku pana Deauvilla, který se krčil mezi Těstíčkovou pekárnou a Nálevnou u nakládaného nádivy. Otázkou samozřejmě zůstávalo, odkud ty knihy má starý pan Deauville.

Jednou za rok, pokaždé to bylo v jiný den, prostě ráno přišel do krámku a vevnitř objevil krabici knih. Čtyři úplně nové pohádky, jeden výtisk od každé. Pan Deauville potom vyvěsil za dveře oznámení „Do odvolání zavřeno“ a zalezl dozadu do kanceláře, kde celé dny ty nové příběhy ručně opisoval, až jich měl dost pro každé gavaldonské dítě. Pokud jde o tajemné originály, ty se jednoho rána objevily ve výloze jako neklamné znamení, že pan Deauville konečně završil svůj vyčerpávající úkol. Otevřel dveře třímílové řadě četby chtivých dětí a zoufalých rodičů, kteří se chtěli podívat, jestli si některé ze zmizelých dětí našlo cestu do pohádky. Dlouhý zástup se klikatil přes rynek dolů svahem až k jezeru.

Samozřejmě se na pana Deauvilla sesypala Rada starších se spoustou otázek. Když se ho ptali, kdo knihy poslal, odpověděl, že ani v nejmenším netuší. Když chtěli vědět, jak dlouho už se knihy objevují, pan Deauville tvrdil, že si nepamatuje dobu, kdy by se knihy neobjevovaly. Na otázku, zda ho někdy napadlo pochybovat o jejich kouzelném původu, odpověděl: „Ale odkud jinud by se ty knihy braly?“

Potom Starší zjistili ještě něco dalšího. Všechny vesnice a městečka v knihách pana Deauvilla jako by z oka vypadly Gavaldo-nu. Ty samé domky u jezera a barevné okapy. Ty samé purpurové a zelené tulipány lemující úzké prашné cestičky. Ty samé temně rudé kočáry, obchody s dřevěnými průčelími, žlutá budova školy a křivá věž s hodinami. A všechno to měla být nějaká fantastická země daleko, předaleko. Vesnice v pohádkách existovaly jen za jedním jediným účelem: aby pohádku začaly

a ukončily. Všechno, co se stalo mezi začátkem a koncem, se odehrávalo v temném, nekonečném lese okolo městečka.

Starším nemohlo ujít, že i Gavaldon je obklopen neproniknutelným, temným lesem.

Tehdy dávno, když začaly mizet první děti, vzali Gavaldonští les útokem. Ale byli odraženi bouřemi, záplavami, cyklóny a padajícími stromy. Když se konečně probojovali na konec lesa, uviděli za hradbou stromů městečko a hrdinně ho dobyli, zjistili, že se jen vrátili domů do Gavaldonu. Ať vešli do lesa z jakékoli strany, vždycky vyšli tam, kde začali. Zdálo se, že les nemá nejmenší chuť jim děti vrátit. Jednoho dne se dozvěděli proč.

Pan Deauville právě vybalil všechny pohádkové knihy toho roku, když si všiml velké skvrny schované v záhybu krabice. Dotkl se jí prstem a zjistil, že je mokrá od inkoustu. Když ji prozkoumal blíže, uviděl pečlivě propracovaný erb s bílou a černou labutí, na kterém stála tři písmena.

Š. D. Z.

Nemusel ani dlouze hádat, co ta písmena znamenají, protože vysvětlení mu dala stuha pod erbem. Malá černá písmenka vysvětlovala celému městečku, kam se poděly zdejší děti:

do ŠKOLY DOBRA A ZLA

Únosy pokračovaly, ale teď už měl zloděj jméno. Začali mu říkat Školník.

Několik minut po desáté Sofie vypáčila poslední zámek, který jistil okno, a silou rozevřela okenice. Uviděla kraj lesa, kde stál její otec Štěpán v půlkruhu s ostatními a sřežil městečko. Ale na rozdíl od ostatních se mu tvář nekřivila úzkostí. Usmíval se, ruku na rameni vdovy Honory.

Sofie se zašklebila. Nechápala, co na té ženské vidí. Její mat-

ka bývala bez chybičky jako královna z pohádky, zatímco Honora měla malou hlavu, kulaté tělo a vypadala jako krůta.

Otec něco rošťácky zašeptal vdově do ucha a Sofii se rozhořela líčka. Kdyby měli unést Honořiny dva synky, určitě by se tvářil smrtelně vážně. Ano, Štěpán ji sice držel od setmění pod zámek, políbil ji na dobrou noc a tvářil se jako starostlivý otec, ale Sofie znala pravdu. Každý den svého života mu četla ve tváři, že ji nemiluje. Protože není kluk. Protože se v ní nevidí.

A teď by si chtěl vzít tu příšeru. Uběhlo už pět let od smrti Sofiiny matky, a tak by to nikdo nepovažoval za bezcenné a nepatřičné. Stačil jednoduchý svatební slib a Štěpán by měl dva syny, novou rodinu a nový začátek. Potřeboval jen požehnání své dcery, aby mu to Rada starších dovolila. Když se ho několi-krát pokusil získat, změnila Sofie rychle téma hovoru, začala hlasitě krájet okurky nebo se na něj usmívala tak jako na chudáka Radleyho. Potom otec už Honoru pro jistotu nikdy nezmnínil.

Ať si ji ten poseroutka vezme, až tu nebude, pomyslela si, když na něj nenávistně zírala zpoza okenic. Docení ji stejně až v momentě, kdy ji ztratí. Teprve až Sofie nebude k nalezení, pochopí, že ji nikdo na světě nemůže nahradit. Jen tehdy si uvědomí, že dal život někomu většímu než pouhému synovi.

Zplodil princeznu.

Na okenní římsu Sofie s něžnou pečlivostí rozložila perníková srdíčka pro Školníka. Poprvé v životě je upekla s cukrem a s máslem. Nakonec, tahle byla výjimečná a měla prozrazovat, že je připravena jít dobrovolně.

S hlavou zaborenou do polštáře zavřela víčka, oddělila se tak od vdovy, otce i celého mizerného Gavaldonu a s úsměvem počítala vteřiny, které zbývaly do půlnoci.

Jakmile Sofiina hlava zmizela z okna, Agáta si nacpala všechna perníková srdce do pusy. *Tyhle přilákají stejně leda krysy,* pomyslela si, zatímco si drobila na černé škrpály. Zívla a vydala se na cestu domů. Hodiny na věži zrovna ukazovaly něco po čtvrt na dvanáct.

Když se odpoledne po společné procházce rozešly do svých domovů, Agáta se nemohla zbavit představy, že se Sofie určitě pustí do lesa, aby našla tu svou Školu cvoků a řululum a skončí napíchnutá na kly nějakého divočáka. Takže se Agáta radši vrátila na Sofiinu zahradu, kde schovaná za stromem poslouchala, jak Sofie páčí okno (notovala si u toho blboučkou písničku o princích), balí věci (tentokrát zpívala o svatebních zvonech), jak se maluje a obléká si své nejkrásnější šaty („Komu by se nelíbila princeznička v růžovém?!?“) a jak konečně (konečně!) uléhá. Agáta žralokem na botě rozmaširovala poslední drobký a vlekla se směrem ke hřbitovu. Sofie byla v bezpečí. Zítra ráno se probudí a bude si trhat vlasy, jaký to byla blázen. Agáta jí v tom máčet čumáček nebude. Sofie ji teď bude potřebovat víc než kdy dřív a Agáta ji neopustí. V tomto bezpečném, uzavřeném světě si vytvoří svůj vlastní ráj.

Když se Agáta sunula nahoru po svahu, všimla si tmavého oblouku na pochodněmi osvětleném kraji lesa. Hlídači pravděpodobně usoudili, že cokoli žije na hřbitově, není hodno ochrany. Kam až Agátina paměť sahala, měla talent lidi spíš odpuzovat. Děti před ní utíkaly jako před krvežíznivým netopýřem. Dospělí se drželi pěkně při zdi, když procházela okolo, ve strachu, že by je mohla uřknout. Dokonce i hrobníci nahoře na Hrobovém vršku se poroučeli, když ji viděli přicházet. Šepot „*zloduch, čarodějnice, Škola zla*“ se zesiloval s každým rokem, až Agáta přestala chodit ven úplně. Nějakou výmluvu si vždycky našla. Dny se přehouply v týdny a Agáta bloudila sama po hřbitově jako duch.

Ze začátku se vždycky nějak zabavila. Psala básně (mezi její nejlepší kusy patřil „Mizerný život“ a „Nebe je krchov“), kreslila portréty Kmotřičky, které děsily myši ještě více než jejich živá předloha, a dokonce zkusila napsat i knihu pohádek *Ponuuře až do smrti o krásných dětech, které sešly děsivou smrtí*. Ale nic z toho neměla komu ukázat. Až do dne, kdy u ní zaklepala Sofie.

Když Agáta vkročila na rozvrzanou verandu, Kmotřička jí olízla kontíky. Z domu se ozýval zpěv:

*„Stojí si dvě věže kdesi
tam, kde nejhlubší jsou lesy...“*

Agáta obrátila oči v sloup a zatlačila do dveří.

Její matka stála zády ke vchodu a vesele si zpívala, zatímco do truhly balila černé kápě, košťata a špičaté ježibabí čepice.

*„Jedna slouží temné síle,
druhá duši ušlechtilé.
Jednou tam a nikdy ven,
pohádka je tvým osudem...“*

„Plánuješ exotickou dovolenou?“ zeptala se Agáta. „Pokud se od posledka nic nezměnilo, pak se bez křídel z Gavaldonu nedostaneš.“

Callis se otočila. „Myslíš, že tři kápě stačí?“ zeptala se. Obrovské muší oči jí skoro lezly z důlků a vlasy připomínaly mastnou helmu.

Agáta svažila obličej při myšlence na to, jak moc si jsou podobné. „Jsou všechny stejný,“ zamumlala nakonec, „tak proč rovnou tři?“

„Ty další můžeš půjčit kamarádkám, miláčku.“

„Cože? Tohle je *pro mě*?“

„A klobouky tam máš dva, kdyby se jeden pomačkal, koště jsem ti taky zabalila, kdyby ty jejich náhodou smrděly, a pak ještě pár lahviček psích jazyků, ještěřčích nožek a žabích prstů. Už se tu válejí celé věky!“

Agáta si sice domyslela odpověď, ale přesto se zeptala. „Mami, na co tohle všechno potřebuju?“

„No přece na Pasování čarodějnic!“ zacvrlikala Callis. „Nechceš přece přijít do Školy zla a vypadat jako amatér, ne?“

Agáta ze sebe setřásla škrpály. „Pokud pomineme fakt, že

dokonce i městský doktor těm báchorkám věří, proč je tak těžký přijmout, že jsem tu šťastná? Mám tady všechno, co potřebuju. Postel, kočku a kamarádku.“

„Měla by sis z kamarádky vzít příklad, zlato. *Ona* chce v životě něco dokázat,“ řekla Callis a zaklapla truhlu.

„Ale vážně, Agáto, co může být lepším osudem než stát se pohádkovou čarodějnici? Já sama jsem snila, že mě vezmou do Školy zla! Ale místo mě si Školník vybral toho hlupáka Svena, kterého nakonec převezla chytrá princezna v *Hloupém obrovi* a spálila ho na popel. Ani se nedivím. Ten kluk si sotva zvládl zavázat boty. Jsem si jistá, že kdyby to mohl Školník vrátit, vybral by si mě.“

Agáta vklouzla pod peřinu. „Stejně tě má každý v městečku za čarodějnici, takže se ti přání splnilo.“

Callis pobíhala po světnici. „Já si přeju jenom to, aby ses od sud dostala aspoň ty,“ sykla. Oči měla černé jako uhel. „Jenom jsi tady zlenivěla, zeslábla a zbábovkovatěla. Já jsem se tu aspoň k něčemu dopracovala, ale ty jenom sedíš a hniješ tu, než tě přijde Sofie vyvenčit jako psa.“

Agáta na ni nevěřícně zírala.

Callis se zářivě usmála a dala se znovu do balení. „A pokud jde o tvou kamarádku, holčičko, Škola dobra může vypadat jako růžový sad ověšený girlandami, ale zdání klame. A teď do postele. Za chvíli je tady Školník a bude to mít jednodušší, když budeš spát.“

Agáta si přetáhla deku přes hlavu.

Sofie ani oka nezamhouřila. Do půlnoci zbývalo pouhých pět minut a po vetřelci ani stopy. Klekla si na postel a nakukovala ven mezírkou v okenicích. Tisíc strážců s pochodněmi hlídalo hranice Gavaldonu a osvětlovalo okraj lesa. Sofie se zamračila. *Jak se jen Školník přes tohle dostane?*

Teprve teď si všimla, že její perníková srdíčka zmizela z římsy.

Už je tu!

Tři úhledně zabalené růžové uzlíčky pleskly o zem pod ok-

nem a hned za nimi následoval pár chodidel v křišťálových střevíčkách.

Agáta se vymrštila na posteli, vytržená ze zlého snu. Na druhé straně místnosti hlasitě chrápla Callis a vedle ní ležela stočená Kmotřička. Vedle Agátiny postele stála truhla, škrabopisem označená „Agáta z Gavaldonu, Hrobový vršek 1“. U truhly ležel chlebník s medovými koláčky na cestu.

Agáta sledovala okolí dírou v okně a ládovala se koláčky. Dole pod kopcem uzavíraly žhavé pochodně planoucí kruh, ale tady na Hrobovém vršku nechali jen jednoho urostlého muže s pažemi tak širokými jako Agáta sama. Jeho nohy připomínaly nejvíc ze všeho kuřecí stehýnka. Aby neusnul, zvedal ulomený náhrobek jako činku.

Agáta se zakousla do posledního koláčku a pozorovala temný les za oknem.

Její pohled se setkal s párem zářivě modrých očí.

Agáta se zakuckala a bleskově se natáhla zpět na postel. Pomalu zvedla hlavu. Nikde nikdo. Dokonce i svalnatý strážce zmizel.

Potom ho uviděla. Ležel bez sebe natažený přes náhrobní kámen a se zhaslou pochodní.

Kostnatý, hrbatý lidský stín se odkrádal pryč, ale žádné další tělo s sebou neměl.

Ten přízrak proploval mořem hrobů a zdálo se, že nemá ani v nejmenším naspěch. Protáhl se pod hřbitovní bránou a plížil se dolů po svahu směrem k osvětlenému Gavaldonu.

Agátino srdce se sevřelo strachy. Opravdu existoval, ať už to byl kdokoli.

A mě nechal na pokoji.

Agátu zaplavila vlna úlevy, jen aby ji vystřídala panika.

Sofie.

Měla by vzbudit matku, měla by volat o pomoc, měla by... ale na to nebyl čas.

Callis spánek jen předstírala, a tak dobře slyšela kroky své

dcery a klapnutí dveří. Přitáhla si Kmotříčku blíž k sobě, aby se nevzbudila.

Sofie se choulila u stromu a čekala, až ji Školník uchvátí.

Čekala. A čekala. A potom si všimla něčeho na zemi.

Perníkové drobký zašlapané v otisku boty tak ošklivé, staré a smradlavé, že mohla patřit jen jedné jediné osobě. Sofie sevřela ruce v pěst. Zlost v ní jen bublala.

Najednou jí někdo zezadu zacpal rukou ústa a strčil ji oknem zpět do domu. Sofie přistála po hlavě na posteli, otočila se a uviděla Agátu. „Ty jeden trapnej, ošklivej červe! Všecko pokazíš!“ rozkřikla se na ni, ale když uviděla kamarádčinu tvář pobledlou hrůzou, rychle ztichla. „Tys ho viděla!“ vydechla Sofie.

Agáta Sofii jednou rukou zakryla ústa a druhou ji přitlačila k matraci. Zatímco se jí Sofie snažila vykroutit, Agáta sledovala situaci za oknem. Přihrblý přízrak se doplazil kolem nic netušících hlídek až na gavaldonský rynek a namířil si to přímo k Sofiinmu domu. Agáta spolkla výkřik. Sofii se zatím podařilo vymanit z kamarádčina sevření. Popadla Agátu za ramena.

„Je hezký? Jako princ? Nebo vypadá jako opravdový školník s brýlemi, vestičkou a –“

BUCH!

Sofie s Agátou se pomalu otočily ke dveřím.

BUCH! BUCH!

Sofie nakrčila nosík. „To nemůže normálně zaklepat?“

Zámky zarachotily a dveře zaskřípaly v pantech.

Agáta se přikrčila ke zdi, zatímco Sofie si načechrala šaty a složila ruce v klíně, jako by očekávala královskou návštěvu. „Měly bychom mu dát, co chce, a nedělat potíže.“

Když dveře povolily, Agáta seskočila z postele a opřela se do nich z druhé strany. Sofie obrátila oči v sloup. „Prosím tě, posad’ se.“ Agáta visela na kouli od dveří celou svou vahou, ale ruka se jí smekla a dveře, které se s ohlušujícím prásknutím rozletěly, ji odmrštily na druhou stranu pokoje.

Ve dveřích stál Sofiin otec, bledý jako stěna. „Něco jsem viděl,“ lapal po dechu a mával loučí.

Hned potom Agáta koutkem oka zachytila pokřivený stín na stěně, který zakryl mohutnou siluetu Sofiina otce. „Za vámi!“ zakřičela, Štěpán se otočil, ale stín mu sfoukl pocho-deň. Agáta sáhla rychle do kapsy pro sirky a jednu zapálila. Štěpán ležel v bezvědomí na zemi a po Sofii nebylo ani pa-mátky.

Zvenku se ozval křik.

Přes okno pozorovala Agáta hulákající Gavaldonské, jak honí stín, který táhl Sofii směrem k lesu. A zatímco všichni křičeli a hnali se za nimi, Sofie se zubila od ucha k uchu.

Agáta vyskočila oknem ven a běžela za nimi. Ale jakmile Gavaldonští Sofii dohnali, jejich pochodně jako kouzlem vybuchly a uzavřely je v ohnivém kruhu. Agáta jen tak tak unikla ohnivě pasti a utíkala, co jí síly stačily, kamarádce na pomoc. Chtěla ji zachránit dřív, než ji stín vtáhne s sebou do lesa.

Sofie cítila, jak její tělo opouští měkkou trávu a odírá se o šterk. Zamračila se při myšlence, že do školy dorazí v zama-zaných šatech. „Opravdu jsem si myslela, že budete mít nosi-če,“ postěžovala si stínu, „nebo aspoň dýňový kočár.“

Agáta běžela, sotva dech popadala, ale Sofie už skoro zanikla mezi stromy. Okolo šlehaly plameny výš a výš, jako by chtěly spálit celou vesnici.

Když se Sofie ohlédla za ohnivými jazyky, ulevilo se jí. Teď už nikdo neměl šanci ji zachránit. *Ale kde je to druhé dítě? Kde je ten vybraný pro zlo?* Celou dobu se v Agátě pletla. Když cítila, jak ji stín táhne mezi stromy, ještě jednou se ohlédla na ohnivou stěnu a poslala polibek na rozloučenou prokletí průměrného života.

„Sbohem, Gavaldone! Sbohem, malé sny! Sbohem, průměr-nosti!“

A potom uviděla mezi plameny Agátu, jak se řítí za ní.

„Agáto, ne!“ zakřičela na ni, ale Agáta jí skočila na záda, a tak je teď stín vlekl do tmy obě.

Jako mávnutím kouzelného proutku náhle uhasly ohně kolem Gavaldotských. Vyběhli směrem k lesu, ale stromy najednou zhoustly a ukázaly trny, takže nikdo nemohl udělat ani krok do hloubi lesa.

Bylo příliš pozdě.

„CO TO DĚLÁŠ?!“ ječela Sofie na Agátu, škrábala ji a strkala do ní, zatímco je stín táhl do černočerných temnot. Agáta se ze všech sil snažila uvolnit sevření, ve kterém přízrak držel Sofii, ale ta jen vyla: „VŠECHNO ZKAZÍŠ!“ Agáta ji kousla do ruky. „AUUUU!!!“ vykvíkla Sofie a převrátila se tak, že teď Agáta zakusila tvrdý štěrk na vlastní kůži. Agáta se ale rychle dostala zpět a šplhala nahoru, kde tušila ruku Školníka. Špičkou své staré, smradlavé boty se zaryla Sofii do obličeje.

„AŽ SI MOJE RUCE NAJDOU TVŮJ KRK...!“

Cítily, jak je neznámá síla zvedá nad zem.

Jako by je omotalo něco úzkého a studeného. Agáta hledala po hmatu po kapsách sirku, škrtla jí o vlastní kostnaté zápěstí a zbledla. Stín zmizel. Místo toho byly obtočené popínavkami padajícími z větví starého jilmu. Vyzvedly je až nahoru na nejvyšší větev ohromného stromu. Nenávistně se na sebe dívaly a snažily se popadnout dech natolik, aby mohly promluvit. Agátě se to povedlo jako první.

„Teď hned se pakujeme domů!“

Větev se rozkmitala, napjala se jako prak a vystřelila je nahoru. Než se zmohly na polekané zavřeštění, byly na jiné větvi. Agáta pátrala po další sirce, ale strom je znovu vymrštil na další větev, od které se znovu odrazily, a tak putovaly směrem nahoru. „JAK VYSOKÝ TEN STROM MŮŽE BÝT?“ vyjekla Agáta. Strom si s nimi pohrával jako s ping-pongovým míčkem, jejich těla se srážela a bouchala o sebe, šaty se zachytávaly o větve a trny, hlavy jim narážely do odražených končetin, až nakonec doskákaly na nejvyšší větev.

Nahoře na špičce jilmu trůnilo obrovské černé vejce. Dívky na ně nevěřícně kulily oči. Najednou skořápka popraskala

a vyvalila se na ně temná, žlutku podobná slizká masa a hned za ní se z vejce vyklubal velikánský pták celý z kostí. Jen se na ně podíval, spustil zlostný skřek, který jim skoro roztrhl bubínky. Sevřel děvčata do pařátů a za jejich vyděšeného jekotu se pustil střemhlav dolů. Konečně se na něčem jednou shodly. Kostnatý pták je unášel přes temné lesy. Agáta škrtila jako posedlá o ptačí žebra jednou zápalkou za druhou, aby si v záblescích světla mohla prohlédnout jeho ohnivě rudé oči a ježaté stíny dole pod nimi.

Pták různě stoupal a klesal ve snaze vyhnout se vyčouhlým stromům chňapajícím Agátě se Sofií po nohách. Najednou se před nimi zablesklo a všichni tři vletli přímo do zuřící bouře. Blesky porážely stromy a jejich kmeny se řítily rovnou na ně. Dívky se marně snažily uchránit si tvář před deštěm, bahnem a dřevem, vyhýbaly se pavučinám, včelím úlům a zmijím, až s nimi pták přistál uprostřed nebezpečně trnitého křoví. Zeslinaly bolestí a zavřely oči.

Potom vše ztichlo.

„Agáto?“

Agáta otevřela oči a uviděla sluneční paprsky. Podívala se dolů a vydechla překvapením.

„Všechno to je *skutečné*.“

Dole pod nimi se vznášely dva majestátní hrady. Jeden vystavoval třpytivému slunečnímu oparu nad jiskrným jezírkem růžové a modré věžičky a druhý se hrozivě tyčil nad lesem. Jeho věže, zčernalé a rozeklané, propichovaly bouřkové mraky jako obludné zuby.

Škola dobra a zla.

Kostnatý opeřenec naposledy zakroužil nad věžemi Dobra a povolil stisk pařátů. Agáta v hrůze sevřela kamarádku pevněji, ale potom uviděla, jak Sofiina tvář září štěstím.

„Agátko, já jsem *princezna*!“

Ale pták místo Sofie pustil z drápů Agátu.

Sofie nevěřícíně zírala, jak se Agáta řítí dolů do růžové mlhy jako z cukrové vaty. „Počkejte, to je –!“

Než stačila dokončit větu, máchl pták prudce křídly, slétl k věžím Zla a rozevřel spár, jako by se chystal uchvátit novou kořist.

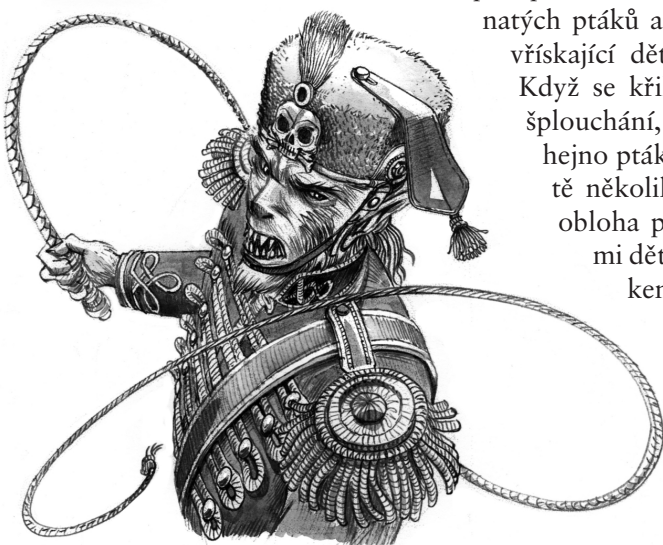
„Ne! Já jsem ta dobrá! To jste popletli!“ křičela Sofie.
V tom okamžiku se snesla do pekelné temnoty.

Veliký omyl

Když Sofie otevřela oči, zjistila, že proplouvá smradlavým hradním příkopem, naplněným až po okraj hustým černým bahnem. Zlověstná zeď mlhy ji obklopovala ze všech stran. Snažila se nahmatat špičkou dno, ale bahno bylo příliš hluboké a Sofie klesala. Bláto jí vniklo do nosu a páliło ji v krku. Jak polykala andělíčky, nahmatala vedle sebe pevnou masu, které se zachytila, jen aby zjistila, že se drží poloožrané kozí mrtvoly. Hrůzou tajila dech a snažila se plavat pryč, ale nebylo vidět ani na krok. Nahoře se rozléhal křik a Sofie zvedla hlavu, aby se tam podívala. Nad ní se něco mihlo,

vzápětí prořízlo mlhu tucet kostnatých ptáků a odhodili další vrískající děti do příkopu.

Když se křik proměnil ve šplouchání, přilétlo další hejno ptáků a potom ještě několik, až byla celá obloha poseta padajícími dětmi. Sofie koutkem oka zahlédla, jak se jedna z těch létajících potvor

řítí přímo na ni a uhnula přesně v posledním momentu. Dostalo se jí obrovského šplouchance slizu přímo do tváře.

Osušila si od té masy alespoň oči. Přímo před sebou uviděla nějakého kluka. Hned zpozorovala, že nemá ani košili. Všimla si jeho útlého bledého hrudníčku, na kterém nebyl ani gram svalů. Z malinké hlavy mu vyčníval dlouhý nos, v ústech schovalával špičaté zuby a černé vlasy mu splývaly přes vypoulené oči. Připomínal malou zlomyslnou lasičku.

„Ten pták mi sežral košili,“ postěžoval si. „Můžu ti šáhnout na vlasy?“

Sofie se odtáhla.

„Zlosyni většinou nemívají princeznovský vlasy,“ poznamenal a čubíčkou se plácal směrem k Sofii.

Ta se zatím zoufale poohlížela po nějaké zbrani, ať už to měl být klacek, kámen, nebo půl zdechlé kozy.

„Možná bysme spolu mohli spát na jedné patrové posteli, nebo být nejlepší kamarádi, nebo prostě nějaký kamarádi,“ navrhl, když se k ní dostal na pár centimetrů blízko. Jako by se kluk proměnil v hlodavce a dostal kuráž. Vychrtlou rukou se jí dotkl a Sofie se už už chystala uštédřit mu jednu pěstí do břicha, když mezi ně dopadl další řvoucí nešťastník. Sofie rychle plavala opačným směrem, a když se po chvíli otočila, Lasičák byl pryč.

Pozorovala mlžné obrysy dětí, které šlapaly vodu mezi plovoucími uzlíčky a truhlami ve snaze najít vlastní zavazadla. Ty, které si svůj majeteček našly, pokračovaly dolů po proudu tím směrem, odkud se ozývalo vzdálené zlověstné vytí. Sofie ty plovoucí stíny následovala, dokud se mlha trochu nezvedla a neodhalila břeh, na kterém už čekala smečka vlků v krvavě rudých vojenských kabátcích a v černých kožených pumpkách. Stáli na zadních tlapách a jezdeckými bičíky sháněli nové žáky do řad.

Sofie se chytila břehu, aby se jí snáze vylezlo z bahna, ale ztuhla, když zahlédla vlastní odraz na slizké hladině. Její šaty zakrývala vrstva bahna a žloutku, tvář se jí leskla nevábně

páchnoucím nánosem špíny a ve vlasech se jí zabydlela žízalí rodinka. Sofie se zakuckala.

„*Pomoc!* Jsem ve špatné šk...!“

Než to dořekla, vytáhl jí jeden z vlků na břeh a strčil ji do řady. Nadechla se k protestu, ale potom uviděla Lasičáka plavat jejím směrem. „Počkej na mě!“ vykvikl.

Sofie se rychle připojila k zástupu dětských siluet táhnoucích své truhlice mlhou. Když se některá z nich příliš loudala, pomohl jí vlk dobře mířenou ranou bičem, takže si Sofie radši dobře hlídala krok, přitom si z šatů stírala bahno, vybírala červy a oplakávala své perfektně sbalené věci, které skončily neznámo kde.

Hradní bránu lemovaly železné bodce, mezi nimiž se proplétal ostnatý drát. Když Sofie přišla ještě blíže, poznala, že to, co považovala za ostnatý drát, je ve skutečnosti záplava černých zmijí, které k ní zlověstně natahují hlavy a hrozivě syčí.

S jediným zaječením proběhla Sofie bránou. Až potom se ohlédla na rezivělá písmena nad vchodem, která držely dvě černé labutě, jedna z každé strany.

ÚSTAV PRO ZLOU OSVĚTU A PROPAGACI HŘÍCHU

Vepředu se tyčily věže školy jako okřídlení démoni. Ta hlavní, postavená ze zjizveného černého kamene, se táhla kouřovými oblaky jako obrovské torzo. Po jejích stranách vyčnívaly dvě tlusté, pokřivené věžičky připomínající zakrvácená křídla, z jejichž konců odkapávala temná červeň popínavých rostlin.

Vlci naháněli děti do útrob hlavní věže dlouhým zoubkovaným tunelem ve tvaru krokodýlí tlamy. Sofii přeběhl mráz po zádech, když se průchod začal zužovat, kromě siluety člověka před sebou neviděla vůbec nic. Protáhla se mezi dvěma špičatými kameny a octla se ve vlhké, rybinou zavánějící hale. V chrťánech démonických chrličů zavěšených na kamenných

krokvích vězely zapálené louče. Kamenná socha lysé, bezzubé čarodějnice, vystrkující drze ruku s jablkem, div že nedoutnala v hrozivém světle pochodní. Podél zdi se tyčil zvětralý sloup s obrovským černým písmenem N, zdobený po celé délce zlomyslnými tvářemi skřetů, rarachů a harpyjí. Další sloup si nesl krvavě rudé písmeno I a zkrášlovali ho šotci a obři. Když Sofie přecházela od jednoho k druhému po nekonečné linii, všimla si, že dohromady dávají sloupy nápis: N-I-K-D-Y. Dostala se dost blízko ke konci haly na to, aby si mohla poprvé dobře prohlédnout klikatý zástup ostatních žáků před sebou a div že neomdlela.

Uviděla děvče s ohyzným předkusem, prořídilými chumáčky vlasů a jen jedním okem uprostřed čela. Kluk hned vedle ní s nafouklým panděrem a oteklými končetinami připomínal neforemný knedlík. Dopředu se vlekla i vytáhlá dívčí postava s nezdravě zelenou kůží a zle se přitom řehtala. Chlapec přímo před Sofií byl tak porostlý srstí, že si ho málem spletla s opicí. Všichni byli tak zhruba stejně staří jako Sofie, ale tím také veškerá podobnost končila. Všude kolem ní se hemžila masa ubožáků s deformovanými těly, odpudivými obličejí a nejkruťějšími grimasami, jaké kdy viděla. Jako by všichni jen pásli po něčem, co by mohli nenávidět. Jeden pár očí za druhým spočinul na Sofii a ona věděla, že našly, co hledaly. Vyděšenou zlatovlasou princezničku v křišťálových střevíčkách. Rudou růží mezi trny.

Na druhé straně příkopu Agáta málem zabila vílu.

Probrala se pod červenými a žlutými liliemi, které si, jak se zdálo, zrovna živě povídaly. Agáta si byla jistá, že námětem jejich diskuze se stala ona sama, protože květiny na ni nepokrytě ukazovaly pupeny a listovím. Ale potom se asi dohodly, protože svěsily hlavu jako trucující babyčky a ovinuly Agátu stonky. Jediným škubnutím ji postavily na nohy a Agáta poprvé pohlédla na pole kvetoucích děvчат, které se skvělo vedle třpytivého jezera.

Nemohla uvěřit svým očím. Dívky vyrůstaly přímo ze země! Nejdřív z měkké hlíny vyrašily hlavy a hned za nimi následovaly krky, hrudníky a tak dále, až vztáhly ruce k načechrané modré obloze a jejich křehké střežíčky se dotkly země. Ale fakt, že klíčily jako semínka, Agátu neznepokojil ani z poloviny tak jako to, že *tyhle* holky nevypadaly ani trochu jako ona sama.

Jejich tváře, některé světlé, jiné tmavší, byly bez poskvrnky a zářily zdravím. Na ramena jim padaly lesklé vodopády panenkovských vlasů, ať už rovných, nebo zvlněných, a na sobě měly nadýchané šaty v broskvové, žluté a bílé, takže vypadaly jako čerstvá snůška velikonočních vajec.

Některé z nich byly menší, jiné zase spíš útlé a vysoké, ale všechny se pyšnily vosími pasy, štíhlými nožkami a delikátními rameny. Když pole rozkvetlo novými žákyněmi, každé z nich se ujala skupinka víl se zářivými křídly. Za líbezného cinkání a klinkání oprašovaly děvčata od hlíny, nalévaly jim do koflíčků mateřídouškový čaj a postaraly se i o truhlice, které vyrašily ze země společně s jejich majitelkami.

Agáta neměla ani tušení, odkud se ty krásky vzaly. Přála si jen jediné: najít v tom davu jednu jedinou nepřístupnou, rozčuchanou hlavu, aby se necítila tak jiná. Ale místo toho ji čekala jen nekonečná louka Sofií, které měly všechno to, co Agáta ne. Do žaludku se jí zahryzl známý stud. Potřebovala díru, do které by mohla vlézt, hřbitov, kam by se mohla schovat, něco, co by všechny ty princezničky vyplašilo.

Přesně v tom momentě na ni jedna víla zaútočila.

„Co se to tu...“

Agáta se snažila to ucinkané stvoření setřást z ruky, ale to ji obletělo a kouslo ji do krku. Druhý kousanec jí uštědřilo do zadku. Další víly se snažily svoji drsnější soupeřnici uklidnit, ale i ony si za svou ochotu vysloužily pořádné vílí kousnutí. Zuřivá víla se vrhla opět na Agátu. Ta se ji v rozlícení pokusila chytit, ale protože víly létají rychle jako blesk, zmohla se Agáta jen na marné poskakování. Nakonec jí víla vlétla omylem do

úst a Agáta ji spolkla. Potom si úlevně vydechla a rozhlédla se kolem.

Šedesát krasavic na ni nevěřičně zíralo. Připadala si jako kočka ve slavičím hnízdě.

Agátu něco pošimralo v krku. Rozkuckala se a vykašlala vílu. Ke svému překvapení shledala, že je to vílí kluk.

V dálce se na věži růžovomodrého skleněného hradu za jezerem sladce rozklinkaly zvony. Víly popadly své svěřenkyně za ramena, zvedly je do vzduchu a unášely je přes jezero směrem k hradu. Agáta zavěťřila šanci na útěk, ale než stačila prchnout, už ji nesla dvě vílí děvčata pryč. Ještě se otočila dozadu na vílího kluka, který ji předtím kousl, ale ten stál pevně na zemi. Se založenýma rukama kroutil nevěřičně hlavou a jeho výraz prozrazoval, že se někde musela stát obrovská chyba.

Když víly donesly cukrová děvčátka až před skleněný hrad, pustily je. Jenom Agátu držely pevně za ramena a vlekly dopředu jako zločince. Agáta se ohlédla na jezero. *Kde je teď asi Sofie?*

Křišťálově čistá voda se v polovině jezera kalila do bahnité kaše a druhý břeh halila šedivá mlha. Kdyby chtěla Agáta zachránit kamarádku na druhé straně, musela by najít způsob, jak to bláto přebrodit. Ale ze všeho nejdřív se musela zbavit těch okřídlených otrapů. Potřebovala je nějak zabavit.

Nad zlatou bránou před nimi se klenula zrcadlová slova.

ÚSTAV PRO DOBRO, OSVĚTU A OKOUZLENÍ

Agáta zahlédla svůj odraz v jednom z písmen a odvrátila hlavu. Zrcadla nemohla ani vystát a snažila se jim za každou cenu vyhnout. (*Vepřící a psi taky nevysedávají před zrcadlem, pomyslela si*).

Prohlížela si ojínné dveře hradu, okrášlené dvěma bílými

labutěmi. Když se vrata otevřela a víly vehnaly dívky do úzké zrcadlové chodby, celý zástup se zastavil a skupina dívek obklopila Agátu jako hejno žraloků.

Chvíli na ni zíraly, jako by čekaly, že už už odhodí ošklivou masku a odhalí princeznovskou tvář pod ní. Agáta se snažila jejich pohledy opětovat, ale místo toho se setkala jen s vlastním párem očí, tisíckrát odraženým všudypřítomnými zrcadly, a tak se radši rychle zadívala zpět na mramorovou podlahu. Několik víl se ještě chvíli snažilo řadu popohánět, ale většina z nich se jen uvelebila na ramenou dívek a sledovala, co se bude dít. Nakonec z řady vystoupila dívka se zlatými vlasy po pás, šavnatými rty a očima barvy topazu. Její krása působila až nesku-tečně.

„Ahoj, já jsem Beatrix,“ zašvitořila sladce, „a kdo jsi ty? Přeslechla jsem tvoje jméno.“

„To asi proto, že jsem se ještě nepředstavila,“ řekla Agáta, aniž by odtrhla oči od podlahy.

„Jsi si jistá, že tu nejseš omylem?“ zeptala se Beatrix hlasem ještě sladším.

Agáta chtěla něco říct, měla ta slova skoro na jazyku, ale potřebovala ještě chvíli, aby se jí vybavila.

„No, já, ehm...“

„Pravděpodobně jsi doplávala do špatné školy, nemyslíš?“ usmála se Beatrix.

Teprve teď se Agátě v hlavě rozsvítilo. *Odvedení pozornosti*, to jsou ta slova!

Podívala se Beatrix přímo do oslnujících očí. „Jsem tady přece ve Škole dobra, ne? V tom legendárním ústavu pro krásná a hodná děvčata, jejichž životním předurčením je stát se princeznou?“

„Ach,“ řekla Beatrix a našpulila rtíky, „takže ty ses neztrátila?“

„Nezaběhla?“ připojila jedna s orientálně olivovou pletí a havraními vlasy.

„Neoslepla?“ přidala se další s hustou rubínovou kšticí.

„V tom případě jsem si jistá, že máš svůj Květinový lístek,“ nadhodila Beatrix.

„Můj co?“ zamrkala Agáta.

„Tvůj lístek na Květro,“ odpověděla Beatrix, „však víš, všechny ho musíme mít, jinak bychom se sem nedostaly. Jenom *oficiálně přijaté* žákyně dostanou Květinový lístek.“

Všechny jako na povel zamávaly zlatými kartičkami se svými jmény, vyvedenými královským krasopisem, s otištěným černobílým parkem labutí – oficiálním razítkem Školníka.

„Jo tááák, myslíte *tamtu* propustku,“ protáhla ironicky Agáta a strčila ruce hluboko do kapes. „Pojďte blíž, ukážu vám ji.“

Princezničky se kolem ní pochybovačně shlukly, Agátiny ruce mezitím pilně hledaly po kapsách něco, čím by odvedly pozornost. Sirky, mince, suché listí...

„Ještě blíž!“

Nesouhlasně mručící děvčata se namačkala až těsně k Agátě. „Ten lístek ale nebývá tak malý,“ zafuněla Beatrix nervózně.

„Se mi srazil při praní,“ odbyla ji Agáta a dál se probírala hlubinou kapsy, kde se kromě sirek a rozpuštěné čokolády nacházel i mrtvý pták (Kmotřička si ráda schovávala kořist do Agátiných šatů). „Tady to někde musí být...“

„Možná jsi ho ztratila,“ uvažovala Beatrix.

Naftalínové kuličky proti molům... skořápky z pistácií... další ptačí mrtvolka...

„Nebo jsi ho někde založila?“ pokračovala Beatrix.

Pták? A sirka? Zapálit ptáka sirkou?

„Nebo jsi nám celou dobu lhala!“

„Ale ne, už ho mám!“

Ale jediné, co Agáta opravdu měla, byla neurotická vyrážka na krku.

„Je ti jasné, co se stane nezvaným hostům, že ano?“ zavrčela Beatrix.

„Tady to je!“ *Proboha, rychle něco udělej!*

Smyčka z dívčích těl se kolem Agáty hrozivě utahovala.

Ted' hned!

Udělal tedy první věc, která jí přišla na mysl, a hlasitě si upšoukla.

Efektivní odvedení pozornosti vyvolá jak chaos, tak paniku. Agáta zabodovala v obou směrech. Nelibý odér šířící se úzkou chodbou zahnal princezničky na útěk a víly hned při prvním závanu omdlely, takže Agáta měla volnou cestu ke dveřím. Jen Beatrix ještě stála před ní, šokem jako přimražená. Agáta udělala krok směrem k ní, nahrbila se jako vlk před útokem a vykřikla: „Baf!“

Beatrix vzala nohy na ramena.

Agáta pelášila ke dveřím a ještě se otočila a s pýchou pohlédla na zmatek, který způsobila. Děvčata narážela do zdí jako slepá a v panice šlapala jedna po druhé.

Odhodlaná zachránit Sofii se prohnala ojněnou bránou ven k jezeru, ale když se dostala až ke břehu, voda se zvedla v jedné obrovské vlně a vyplavila ji až za dveřmi hradu, přesně uprostřed kvičícího hloučku děvčat. Přistála na břiše v louži vody.

Vrávoravě se postavila a ztuhla hrůzou.

„Vítej, nová princezno,“ pronesla dvoumetrová vznášející se nymfa. Popolétla trochu stranou, aby odkryla vstupní halu tak nádhernou, že se Agátě tajil dech. „Vítej ve Škole dobra.“

Sofie se nemohla přenést přes příšerný smrad toho místa. Zatímco klopýtala dál společně se zbytkem zástupu, navalovalo se jí ze směsice pachů nemytých těl, plesnivých zdí a zatouhajících vlků. Stoupla si na špičky, aby se podívala, kam celá řada míří, ale kromě nekonečné přehlídky zrůdiček neviděla vůbec nic. Ostatní žáci si ji měřili nenávisným pohledem, ale Sofie vždy odpověděla tím nejkrásnějším úsměvem, který svedla. Mohla to být zkouška. Nebo vtip. Nebo tak něco.

Otočila se na šedivého vlka. „Nikdy bych si nedovolila pochybovat o vaší autoritě, pane, ale nemohla bych vidět Školníka? Myslím, že...“ Vlk zařval a osprchoval ji dávkou slin. Sofie na něj nenaléhala.

Zástup se pomalu sesouval do propadlé předsíně, ze které

v dokonalém zákrytu vyrůstala tři černá pokřivená točitá schodiště. První bylo ozdobeno vyřezávanými příšerami a okolo zábradlí se vinul nápis ZLOBA. Druhé, dekorované pavoučími vzory, neslo nápis NEPLECHA a třetí, s hady, se pyšnilo heslem NEŘEST. Zdi u všech tří schodišť byly ověšeny různobarevnými rámy. Z každého hleděl portrét dítěte a vedle něj byl vystaven na odiv obrázek z pohádkové knihy zobrazující kariéru portrétovaného po ukončení školy. Zlaté dřevo rámovalo tvář hubeného děvčete, z nějž se podle obrázku vedle vyklubala odporná čarodějnice, tyčící se nad spící pannou. Pozlacený štítek hrdě hlásal do světa:

KATEŘINA Z LIŠČÍHO LESA

Sněhurka (zlá bytost)

Z dalšího zlatého rámečku se šklebil kluk s hustým, srostlým obočím a vedle portréту ho obrázek ukazoval už jako dospělého, s nožem u krku nějaké ubožačky.

DROGAN Z MRUČIHOR

Modrovous (zlá bytost)

Pod Droganem ve stříbrném rámu visel portrét hubeného výrostka s děsivě bílými vlasy, ze kterého vyrostl jeden z dvanácti lidožravých obrů sužujících vesnici.

KAREL Z DOLNÍCH HÁJŮ

Paleček (přisluhovač)

Nakonec si Sofie všimla zčernalého bronzového rámečku úplně dole, ze kterého vystrašeně hleděl malinký plešatý chlapec s velkýma očima. Toho kluka přece znala. Jmenoval se Bane a kousal všechna hezká děvčata z Gavaldonu, dokud ho před čtyřmi lety neunesli. Ale vedle jeho obrázku nevisela žádná pohádková ilustrace, jen rezavý štítek žaloval, že:

Sofie se zadívala na Baneovu vyděšenou tvář a trochu se jí stáhl žaludek. *Co se s ním asi mohlo stát?* Zběžně přehlédla tisíce zlatých, stříbrných a bronzových obrázků pokrývajících každý kousek zdi. Čarodějnice vraždící prince, obři žeroucí lidi, démoni zapalující děti, odporní lidožrouti, groteskní gorgony, bezhlaví rytíři, nemilosrdné mořské příšery. Kdysi jenom neohrabaní, divní puberťáci. Teď obrazy absolutního zla. Dokonce i zloduši, kteří sešli ohavnou smrtí – Rumpelníček, obr z fazolového stonku nebo vlk z Karkulky – byli zachyceni v momentu své největší slávy, jako by to byli oni, kdo nakonec zvítězil. Sofii se znovu obrátil žaludek, když si všimla, s jakým obdivem si obrázky prohlížejí ostatní děti. Uvědomila si s bolestnou jistotou, že stojí ve frontě s budoucími příšerami a vrahy.

Na čele jí vyrazil studený pot. Bude se muset poohlédnout po někom z profesorského sboru, kdo by prošel seznamy přihlášených žáků a pochopil, že Sofie tu je omylem. Zatím ale narazila jen na vlky, kteří neuměli ani mluvit, natož aby zvládli přečíst seznam.

Když se řada zatočila okolo rohu do prostornější chodby, Sofie si všimla červeného trpaslíka s rohy. Stál vepředu na obrovských štaflích a zrovna přibíjel další portréty na holou zeď. Sofie samou nadějí zatínala zuby, když se kousek po kousku posunovala blíž k němu. Brzy však zaznamenala, že tentokrát se na ni z obrázků zubí povědomé tváře. Poznala vypaseného kluka, kterého potkala ve vstupní hale, podle jmenovky to byl BRONE Z BODLÁČÍ. Vedle něho visela vymalovaná ta jednooká s řídkými vlasy, ARACHNÉ Z LIŠČÍHO LESA. Sofie si prohlížela podobenky svých spolužáků, které ještě čekaly na svou proměnu v zloducha. Zastavila se u obrázku Lasičáka. HORT OD KRVE-STROUHY. Hort. To zní jako nějaká nemoc.

Udělala několik kroků dopředu a už už chtěla zavolat na trpaslíka. Ale potom uviděla rámeček pod jeho kladivem.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Škola dobra a zla.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.